

Marea

Alexandrescu Oana-Adriana

În undele pline de vrajă cu care marea ne vorbește
Se nasc povești, se nasc poeme și amintiri de neuitat
Sirena cântecu'-și înalță atunci când valul o izbește
Mirajul lumii din adâncuri..de mii de ori m-a tulburat!..

Ea, marea..sinceră și vie..și-a spus povestea..fără jenă
Au plâns talazurile tragic urlând furtunilor să tacă..
Prin vuiet și-a vărsat năduful..dorindu-și aura boemă
Trăgându-și glorioasa undă...cu liniște chipu-și îmbracă!

Și-n liniștea ce-a-nvăluit-o..și-a plămădit din unde-un soare
L-a înălțat pe bolta-albastră să-și zvânte plajele întinse
În spuma valurilor însă și-a scris povești nemuritoare
Cu marinari furați de ape..și cu iubiri suav promise...

De ce mă tem de-a ei chemare?! De ce adâncu-i mă-nfioară
De ce în agonia-mi verde mă tulbură imensitatea?!
Dezmiardă-mă cu scoici și midii..tu prea distinsă domnișoară
Și fă ca-n liniștea profundă să nu îmi pară tristă moartea!

15.07.2017